

"מגילה דף ח."

משנה: "אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלוש אפוא"

קרבן"

ר' סימאי – מנה הכתוב שתיים וקראו טמא שלוש וקראו טמא הא כיצד?
שתי ראיות – טומאה חמורה, שלוש ראיות – טומאה חומרה וקרבן.

דתניא: - "וכפר עליו הכהן לפני ה' מזובו" – ודורשים מקצת זבין מביאים קרבן.
שתי ראיות – טומאה חמורה.
שלוש ראיות - טומאה חמורה וקרבן.

למה צריך ב' ראיות לדין הזה? אלא אם הינו למדים רק מרבי סימאי היינו יכולים לטעות ולחשוב ששתי ראיות – לקרבן, ושלוש ראיות – לקרבן ולטומאה, קמ"ל "מזובו".

ואם היינו למדים רק מזובו לא היינו יודעים כמה ראיות צריך או שלוש וארבע קמ"ל ר' סימאי, שתיים – טומאה, ושלוש – קרבן.

"וכי יטהר הזב" - לכיפסוק מזובו מיד מתחיל בספירת 7 ולא צריך להמתין לטבילה כדי לספור **"מזובו"** – ולא מזובו ונגעו, שאם היה זב ומצורע לא צריך להמתין עד שיתנקה מצרעתו כדי להתחיל בספירת 7, אלא מתחיל לספור מיד ואם נתרפא מצרעתו יכול לטבול מיד טבילה ראשונה של מצורע וטבילה זו עולה לו גם לזובו וגם לצרעתו. ומועיל טבילה ראשונה שלא יטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט יד. ואכילת קדשים רק אחרי תגלחת וכו' וטבילה שניה.
"מזובו וספר" - לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת 7, שאפילו מקצת זה שהיינו ב' ראיות טעון ספירה.

ולכאורה הדין פשוט הרי הוא מטמא משכב ומושב כ"ש שיהיה טעון ספירת 7.
אלא הייתי חושב כמו בשומרת יום כנגד יום שמטמא ואינה סופרת כנ"ל קמ"ל.

"מזובו" – מקצת זבין יש להם קרבן – היינו הרואה שלוש ראיות יש קרבן אבל הרואה שתיים מיעטו הפסוק שלא צריך קרבן.

"מזובו וספר" – מקצת זבין היינו הרואה שתיים – צריך ג"כ לספור 7.

